

ikke Lyft til at spendere hverken Tid eller Penge paa Forfølgning af en saadan Sag, og som Følge deraf drives ulovlig Sagt, jo notorisk i et meget stort Omfang til Skade for Sagten i det Hele og til stor Gene ikke blot for mange Grundeiere, men ogsaa for Jordbrugerne. Udvalget foreslaar derfor som almindelig Regel at opstille offentlig Forfølgning for alle Overtrædelser af Sagtlovgivningen; men selvfølgelig dog med den Restriktion, at offentlig Forfølgning kun skal finde Sted, naar den begjæres af den, der maa anses for nærmest at være forurettet ved den paagjældende Forseelse. Det vil altsaa i nogle Tilfælde blive Grundeierne, i andre Tilfælde Jordbrugerne og i en tredje Slags Tilfælde begge, nemlig foruden Brugerne tillige Sagteierne i samme Sogn, der blive berettigede til at paatlage Misbrug af Sagtretten. Det Nærmere herom vil findes udtrykt i Endringsforlaget Nr. 9. I samme § 19 har Udvalget endvidere tilladt sig at foreslaa optaget efter Forordningen af 1840 § 36 den Regel, at Sagtforseelser og Overtrædelser af Sagtlovgivningen overhovedet ikke, forsaavidt der er Tale om Straf, skulle kunne gjøres til Gjenstand for Sag, efter at eet Aar er forløbet. Det er ganske vist at gaa noget videre end den almindelige Regel, der herom findes opstillet i Straffelovens § 66, hvorefter det som bekjendt er det Almindelige, at Forseelser og Forbrydelser, der ikke kunne medføre høiere Straf end Bøder, simpelt Fængsel og Ris, ikke skulle være Gjenstand for Paatale, naar to Aar ere forløbne. Udvalget foreslaar imidlertid, at disse Forseelser, hvorom her er Tale, der under ingen Omstændigheder kunne medføre høiere Straf end Bøde, og altsaa aldrig kunne straffes endogsaa kun med simpelt Fængsel, bør være døde og magtesløse, om jeg saa maa sige, naar et Aar er forløbet, og altsaa efter den Tid ikke bør gjøres til Gjenstand for nogen Undersøgelse. — Endringsforlaget under Nr. 10 er en Redaktionsændring, og Endringsforlaget under Nr. 11 er tildels det Samme, idet det nemlig hedder i Lovforlagets § 7, at Bøderne udenfor Kjøbenhavn skulle tilfalde de Fattiges Kasse for det Sogn, hvori Forseelsen er be-

gaaet, medens Udvalget foreslaar at udtrykke sig saaledes, at det kommer til at hedde: „det Sogn, hvori Forseelsen, der giver Anledning til Sags Anlæg, er begaaet.“ Det vil jo nemlig kunne hænde, at den samme Mand har gjort sig skyldig i Sagtforseelser paa samme Dag i flere Sogne, og altsaa kunde det blive Gjenstand for Tvivl, hvilket Sogn der skulde have Mulkten, der jo bliver idømt Tilfalte under Et. Det er da overensstemmende med de almindelige Regler der gjælde for Paataalen, at Mulkten tilfalder det Sogn, hvor den Forseelse er begaaet, der giver Anledning til Sagens Anlæg. Endringsforlaget under Nr. 12 gaar ud paa at indsætte en ny Paragraf, hvorved alle tidligere Lovbestemmelser om Sagnetens Udøvelse og Straffen for ulovlig Sagt ophæves. Hvad der bliver tilbage af den tidligere Lovgivning, kommer kun til at omfatte, hvad der omhandler selve Sagtretten eller Spørgsmaalet om, hvem denne tilkommer, endvidere Spørgsmaalet om Forpligtelsen til at afgive Klappere og endelig Alt, hvad der vedrører den Sagtberettigede og hans Besjentes Legitimation, samt Sagtrettens Afsløsning. Det er Spørgsmaal, som Udvalget ikke har villet komme ind paa, og som ogsaa ere udtømmende og klart nok behandlede i de nu gjældende Love, hvorfor der heller ikke for Udvalget har været den samme Anledning til at optage disse Spørgsmaal til Bearbejdelse, som til at søge samlet i eet Lovforslag Alt, hvad der vedrører Straffen for ulovlig Sagt og Reglerne for Sagnetens Udøvelse. Med disse Bemærkninger skal jeg paa Udvalgets Vegne tillade mig at anbefale det høie Thing Udvalgets Forslag til velvillig Behandling. Det er Udvalgets Overbevisning, at hvis det høie Thing gaar ind paa Udvalgets Indstillinger, saa ville vi faa en human og liberal Sagtlovgivning ud deraf, og der vil tillige være sørget for, at den kan blive haandhævet paa en langt mere fyldestgjørende Maade, end det hidtil har været Tilfældet. Jeg tror at turde antage, at det er Noget, som trindt omkring i Landet og ogsaa her i denne Sal almindelig ønskes, at Sagtlovgivningen maa blive hævdet paa en fyldestgjørende Maade. — Med Hensyn til de af ærede